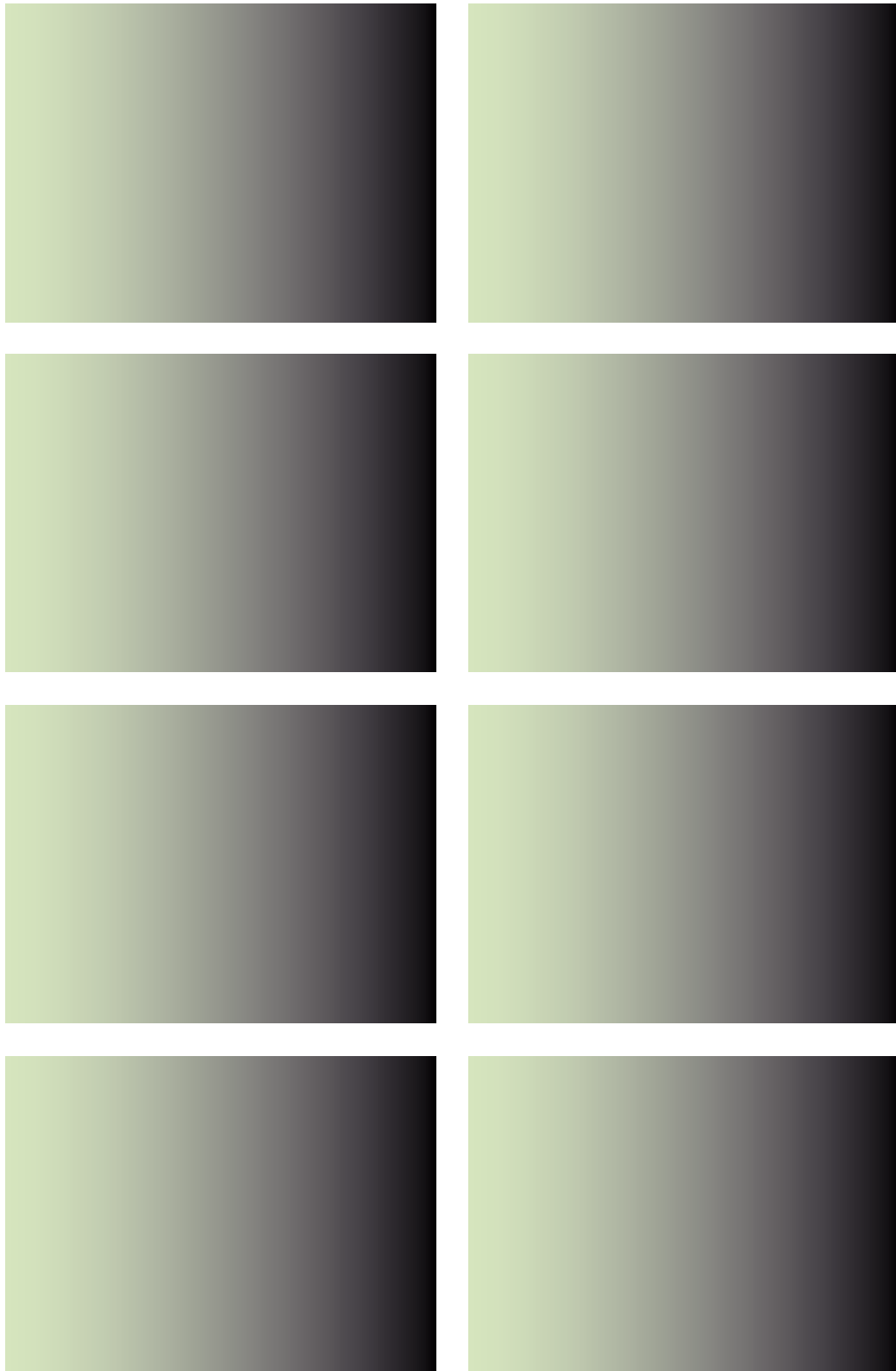

LOKAAL 01 ANTWERPEN 2007

“Wie wil pleiten voor meer onderzoek in de kunsten, voor meer onderzoek door kunstenaars, zou dat niet moeten doen met het doel om van de kunstenaar een documentalist te maken en van het kunstwerk een transparant medium van verslaglegging. Absoluut zelfinzicht is een fictie. Er bestaat geen artistieke praktijk zonder blinde vlekken. Onderzoek in de kunsten zou een voortzetting moeten zijn van de traditie van de avant-garde, volgens welke de kunstenaar niets als vaststaand gegeven aanvaardt, en alle evidenties omtrent het ‘vak’ van de kunstenaar en zijn positie in de maatschappij steeds opnieuw ter discussie stelt. Onderzoek in de kunsten is niet van belang omdat de zogenaamde kenniscomponent van het artistieke proces evident is, maar juist omdat die kenniscomponent in het geheel niet evident is.”

Uit 'Flexibele multipliciteiten', de openingstekst van Camiel van Winkel van het themanummer over beeldende kunst en onderzoek van kunsttijdschrift De Witte Raaf, nr 122 juli-augustus 2006, dat werd samengesteld door Camiel van Winkel en Dirk Pültau.

Vzw Lokaal 01_Antwerpen biedt mogelijkheden, vrijheid en ruimte aan kunstenaars, aan studenten van zowel kunstopleidingen hoger onderwijs alsook aan studenten van universiteiten. Wij bieden plaats aan zowel lokale als internationale kunstenaars, aan zowel jonge als ervaren kunstenaars, en dan met voorkeur aan alle en in relatie tot elkaar. Lokaal 01 is een onderzoeks- en presentatieinstelling voor beeldende kunst en geluid, met een vestiging in Antwerpen en in Breda, waarbij de nadruk voor Antwerpen op onderzoek ligt.

Onderzoek in de kunsten blijft een actueel onderwerp en ook wij worden voortdurend geconfronteerd met dit gegeven, al is het alleen maar omdat in de omschrijving van de organisatie het woord onderzoek voorkomt. Wij hebben echter nooit de pretentie gehad om ons op een of andere manier met het wetenschappelijke onderzoek te verhouden en zien onderzoek in de kunsten evenmin als manier om tot een wetenschappelijke conclusie te komen. Wij stellen enkel vast dat onderzoek plaatsvindt, natuurlijkerwijs en als gevolg van het experiment voorafgaand aan de totstandkoming van het beeld. Het beeld zelf staat in die zin nooit los van het onderzoek, maar wij zullen het resultaat niet als zodanig gaan omschrijven. Wij willen ons evenmin mengen in de discussie die naar aanleiding van het voorafgaand artikel is ontstaan; de geciteerde paragraaf halen wij hier enkel aan omdat wij ons in deze volledig kunnen terugvinden en hem daarom éxtra willen beamen. Wij zijn van mening dat wanneer kunstenaars, in vergelijking met alle andere professionals, zich moeten gaan voegen naar het regime van de transparantie, van de controleerbaarheid en van toetsing en verantwoording, dit zeer waarschijnlijk enkel ten nadele zal komen van de kunst.

De uitgave die u momenteel leest is daarom ook niet bedoeld als naslagwerk of gecatalogiseerde lexicon van de activiteiten die in 2007 hebben plaatsgevonden in Lokaal 01_Antwerpen. Het is bedoeld in de eerste plaats ter promotie van de kunstenaar haar of zijn werk, om het onder een ruimere aandacht te brengen en ter verdieping van het bereik dat op het moment van de presentatie is gekomen. De resultaten van de werkperiodes die de kunstenaars maken zijn steeds zeer beperkt in tijd te bezichtigen (omwille van, onder meer, overaanbod en vraag). Daarom willen we met deze publicatie, naast de twee teksten van Eva Wittocx en Ulrike Lindmayr, de nadruk leggen op het beeldende aspect.

We wensen u wel graag op de volgende pagina een korte duiding mee te geven zodat u de beelden ook in hun context kunt plaatsen. Indien u nog vragen heeft of u wilt meer informatie over bepaalde kunstenaars dan zijn wij u steeds van dienst en helpen u graag verder, onze gegevens kunt u in het colofon vinden.

Met vriendelijke groeten, Frederik Vergaert - Lokaal 01

Voor de eerste werkperiode werd Elif Saglam uitgenodigd. Zij was op dat moment kandidate aan het HISK en werd door ons gevraagd naar aanleiding van het Kunstenfestival 0090. Deze derde editie van het festival presenteerde werk van hedendaagse kunstenaars met een link naar Turkije.

De tweede periode was voorbehouden voor Lode Geens. Hij is een verzamelaar van allerhande speelgoed dat vaak op een onvoorspelbare manier wordt geschikt en herschikt. Zijn verzamelen en het steeds herschikken van de verzameling neigt misschien enigszins naar het obsessieve, maar het toont tegelijkertijd zijn passie voor het verzamelen.

In het werk van Clarina Bezzola staat dan weer de performance centraal en de kostuums/sculpturen die door Bezzola gedurende de performance werden uitgebraakt en uitgespuwd hadden een louterende functie en vormden een allegorie voor een persoonlijke bevrijding.

Naar aanleiding van de lezingencyclus Kunst en Recht ontvingen Vaast Colson en Lokaal 01 achtereenvolgens Nico Dockx, Tom Vansant, Poï Matthé, Stefan Tavernier, Ria Pacquée, Reinaart Vanhoe, Guy Rombouts, Simona Denicolai en Ivo Provoost, die allen een werk aandroegen voor de ruimte van Lokaal 01_Antwerpen. Gedurende een drietal weken werden de verschillende deelgebieden en raakpunten tussen de artistieke sector en de juridische sector onderzocht, en werd er gepeild naar de legitimiteit van de kunst en de kunstenaar.

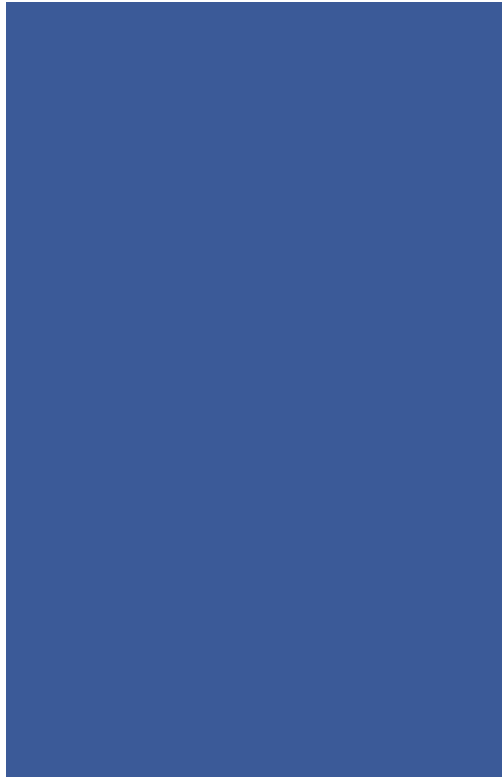
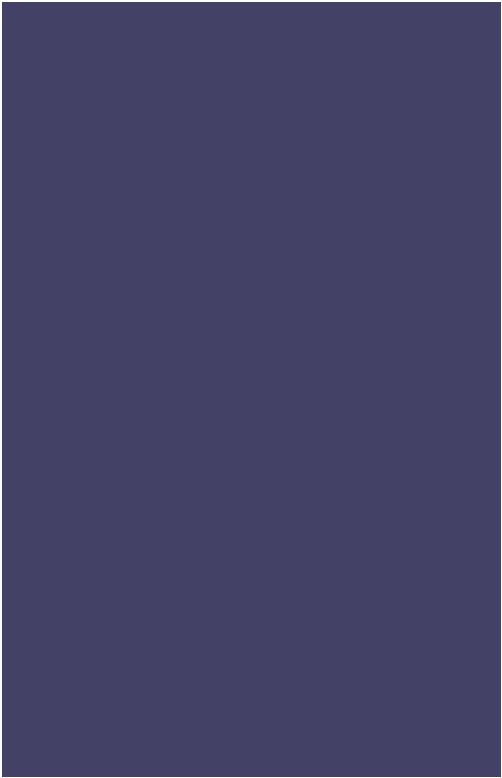
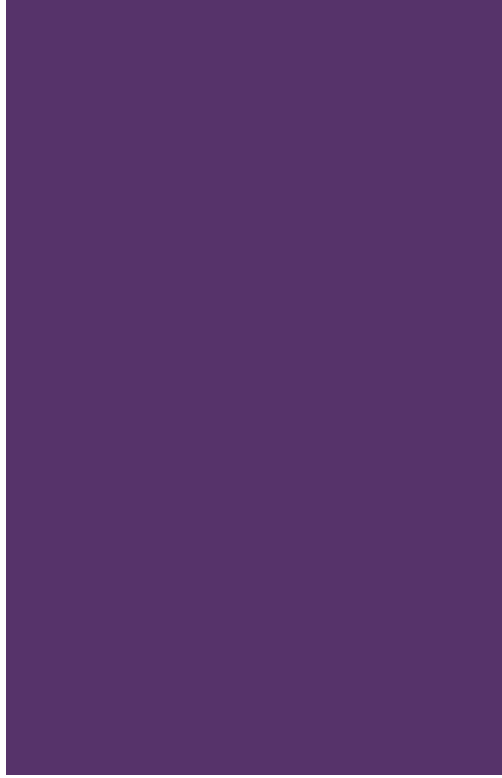
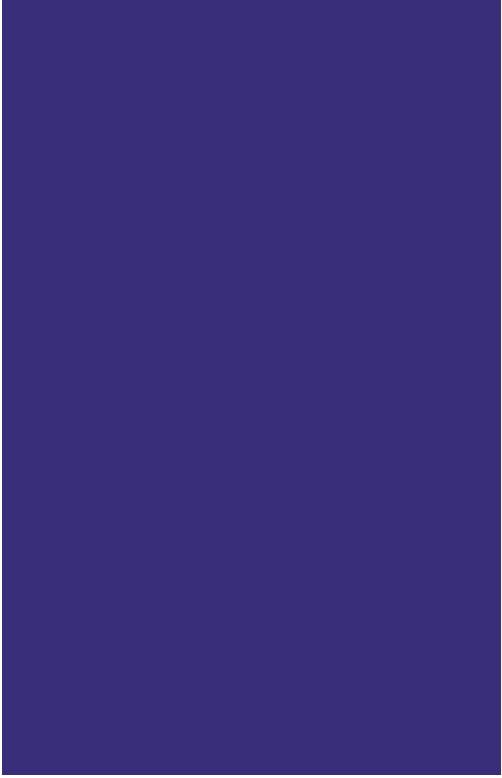
Voor de vijfde periode kwam Diego Bruno in aanmerking. Hij is geïnteresseerd in de structuren die individuen creëren en voornamelijk deze die rondom hem zijn ontstaan en deze die kunnen leiden tot een zekere relatie met de maatschappij.

Roeland Huys, op zijn beurt, kon de ruimte van Lokaal 01 gebruiken om zijn biotoop tot stand te brengen. Zijn leefruimte was werkruimte en vice versa. Deze installatie was tevens zijn afstudeerproject aan de Karel de Grote - Hogeschool Antwerpen departement St. Lucas.

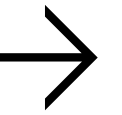
Met *for i in range (3)*: als titel hebben drie kunstenaars, Karen Vermeren, Frédéric Albers en Wouter Van der Hallen in het kader van hun Master na Master opleiding, een presentatie voorbereid.

Arno Nollen, Natasha Jaliuc, Michiel Alberts, Elton Eerkens, Ruben Bellinkx, Loek Geradts en Tarek vormden een groep onafhankelijke filmmakers, Atjeh genaamd. In Lokaal 01 werden drie atjehfilm-avonden gehouden waarvoor drie verschillende programma's waren samengesteld.

Stijn Van Dorpe was de laatste kunstenaar in 2007. Zijn werk bestaat uit het registreren van handelingen die onze culturele omgeving bevragen en schoonheid genereren. Zijn onderzoek is een fundamenteel onderzoek vanuit de existentiële vraag omtrent kunst.

Elif Saglam

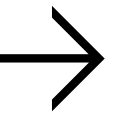

Lode Geens

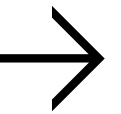

Clarina Bezzola

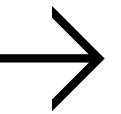

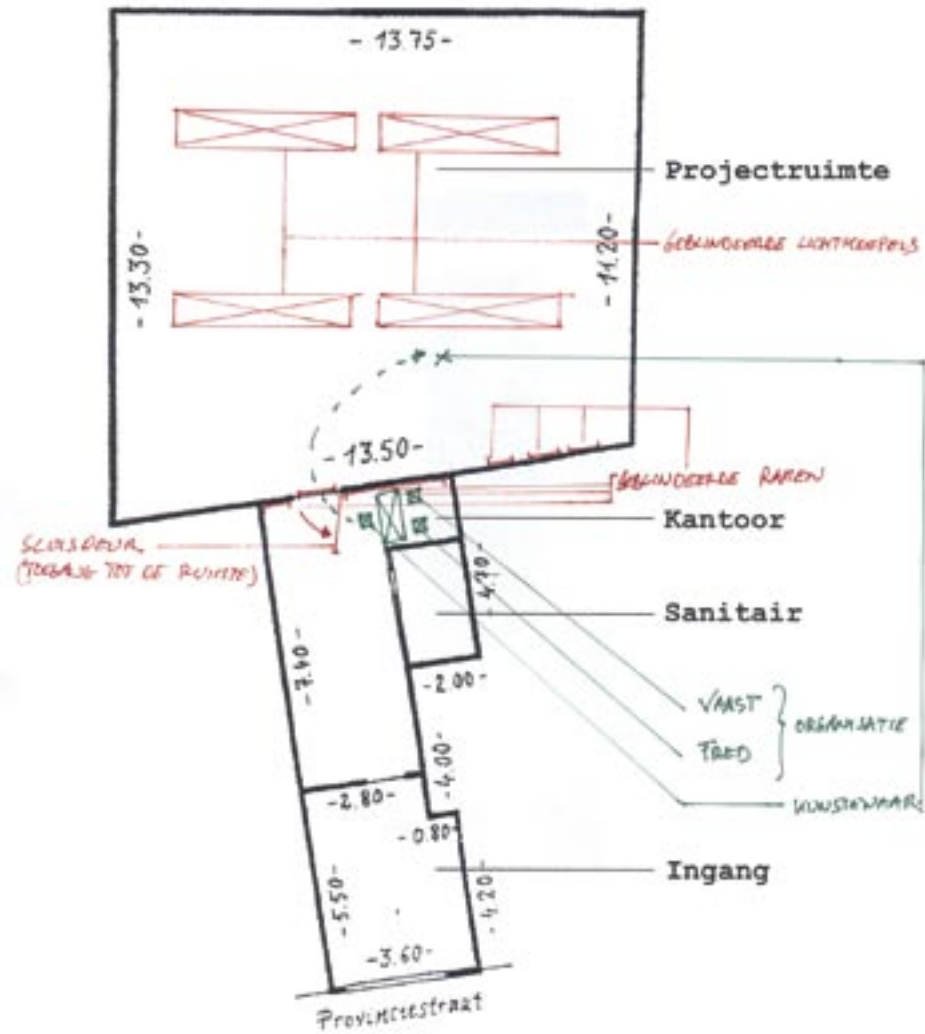

Kunst en Recht

Guy Rombouts 'Curve (krom - recht)'

Tom Vansant 'Demonstratie 1,2,3'

DEEL I

No. 006	Gastinstelling: VZW LOKAAL 01		
Naam: Pacquēe		Voornamen: Ria / Frans / Ludwieg	
Nationaliteit: Belg	Rijksregisternr.:	Geslacht	☐ M ☒ V
Geboortedatum: 30,08,54	Geboorteplaats: Maken		
Adres: Rotterdamstraat 46-2060 Antwerpen			
Graad: /			
Zijn bovenstaande gevraagde gegevens naar jouw aanvoelen relevant? ☒ J ☐ N			
Vormen de antwoorden op bovenstaande gevraagde gegevens een ☐ keurslijf ☒ ---			
Definiëren de antwoorden op bovenstaande gevraagde gegevens jou als kunstenaar? ☐ J ☒ N			
Ben je in verband met je zijn en doen als kunstenaar al bewust met recht geconfronteerd? ☒ J ☐ N			
Indien J, heeft die confrontatie geleid tot een beperking of een uitbreiding van jouw zijn en doen als kunstenaar en waarom? Ja, in bepaalde mate, angst om te verkopen, wegens gebrek aan een goed statuut.			
Indien N, denk je dat recht je zijn en doen als kunstenaar beïnvloedt en waarom?			

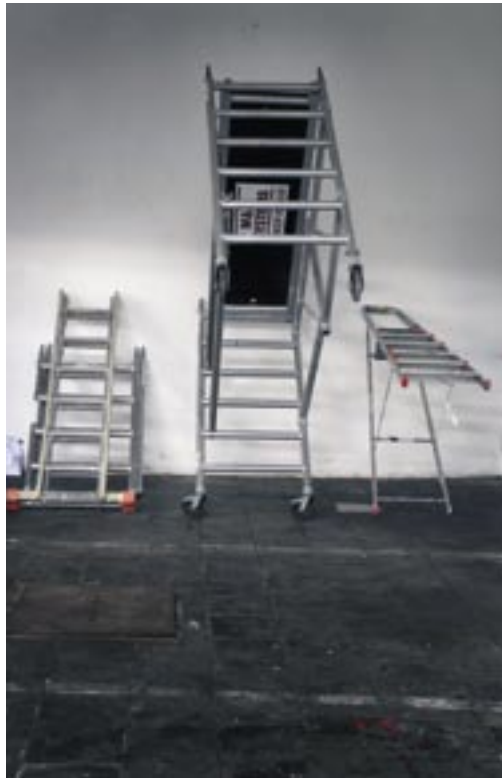
QUESTIONING MEDITATING ABSORBING IMAGINING HOPING PLANNING DECIDING BREATHING
 SUCCEEDING MAKING SUPPOSING REFLECTING SEPARATING HEARING SMELLING TOUCHING
 PUTTING REQUESTING ASKING ACCEPTING CORRECTING MOANING CONTACTING RESENTING
 WANTING EXPECTING EXHIBITING FAILING PROTECTING SEARCHING PUZZLING POETICIZING
 TASTING FANTASIZING MOVING LISTENING PLAYING RESTING CRITICIZING PREPARING COVERING
 EXAMINING STRESSING STARING DISCOVERING TRAVELLING RISKING FEARING MAPPING
 COPYING WALKING FORMING RETURNING MOTIVATING VERBALIZING PICTURING DOUBTING
 WAVERING SUSPECTING UNDERSTANDING CONSERVING SCREAMING TALKING FEELING
 PONDERING LOOKING FORGETTING REALIZING READING RECORDING MIRRORING DELAYING
 CREATING STEALING POLISHING PLACING WANDERING SEEING THINKING OBSERVING REFLECTING
 FAKING ROAMING FLOATING DEMANDING WINNING LOSING FINDING ACTING POSING LYING BEING
 WRITING WAISTING TASTING FRAMING 1999 Document for the right to the everyday

DEEL II

No. 006	Gastinstelling: VZW LOKAAL 01		
Heeft je ingreep een titel, zo ja, welke? "Undercover"			
Waarom heb je de ingreep gedaan die je hebt gedaan (het is niet de bedoeling de inhoud van de ingreep te beschrijven)? Ik wandel, fotografeer, observeer en archiveer, een dagelijkse handeling niet weg te denken uit mijn leven.			
Waarom heb je niet een andere ingreep gedaan? Kunst en recht = <u>Recht op kunst</u>			
Kan een kunstwerk een niet-talige definitie van recht geven?			
			
Zijn kunst en recht soms inwisselbaar? zie boven			
ons kenmerk		handtekening kunstenaar	
ONTVANGEN 26 APR. 2007 		- performance - "Document for the right to the everyday" 1999 Antwerpen - Gent - Brussel 	

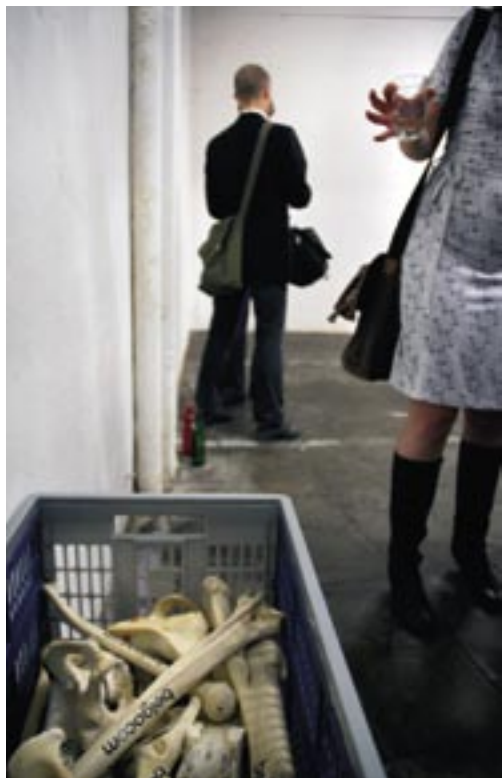
Pol Matthé '36 rue Des Morillons'

Reinaart Vanhoe

Reinaart Vanhoe

Simona Denicolai en Ivo Provoost 'Os et cranes d'une'

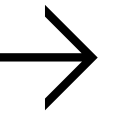

33

Reinaart Vanhoe

Diego Bruno

Ik werd in het voorjaar 2007 uitgenodigd om een publiek gesprek te voeren met de jonge Argentijnse kunstenaar Diego Bruno. Nadat ik documentatiemateriaal had ontvangen was mij ook ineens duidelijk, waarom de organisatie de vraag aan mij en niet aan een ander collega gericht heeft: ik ben sinds twintig jaar met mijn echtgenoot, de kunstenaar Guillaume Bijl, “on the road”. En inderdaad, het oeuvre van Guillaume Bijl kan als “sokkel” dienen om toegang te vinden naar Diego Bruno’s oeuvre. En dan heb ik het niet enkel over de vorm, maar eerder over een artistieke houding en de motivatie om tot een artistieke expressie te komen.

Een sokkel kan een werk verduidelijken, meer zichtbaar maken of de appreciatie voor een werk onderlijnen. De volgende gedachten vertrekken vanuit de hier laatst vernoemde functie van de sokkel.

De motivatie:

Het individu dat gedetermineerd wordt door maatschappelijke machtsstructuren, zowel sociaal alsook economisch. Diego Bruno is in de engste zin van het woord een politiek sociaal geëngageerde kunstenaar.

Hij heeft het in zijn kunst over die dingen die hem niet aanstaan. En alleen maar daarover. (Na eigen zeggen zou hij geen enkele reden kunnen bedenken om het over dingen te hebben, die hem wel aanstaan.)

Onderzoek:

Welke mechanismen worden door de staat en door multinationals gebruikt om greep te krijgen op het individu? Hoe worden we als burger en consument beroofd van onze vrijheid, bedrogen en belogen? Welke rol speelt daarbij de manipulatie van taal? (Waarom noemt de overheid een jeugdgevangenis niet “Jeugdgevangenis”, maar “Gemeenschapsinstelling voor bijzonder jeugdzorg”?) Welke druk oefent een gemeenschap uit op het individu en hoe kan zich het individu verhouden tot deze gemeenschap?

Artistieke houding:

Diego Bruno stopt bij de aanklacht. Er zijn geen oplossingen of geen aanwijzingen tot een beter toekomst. De zogenaamde beschaving van de Westerse cultuur heeft NIETS voortgebracht waar ze trots op kan zijn en er zijn geen indicaties te bespeuren, dat hierin verandering zal komen. Hij is als kunstenaar in de eerste plaats getuige.

Artistiek procédé:

Het “tovermiddel” is de vervreemding. De kunst kan de afstand tussen het individu en zijn omgeving voor een fractie van een seconde vergroten. Dit kan het moment zijn, waar zich een leegte vormt, een isolement ontstaat. Soms kunnen we deze kans grijpen.

Vorm:

De schaal 1:1 garandeert ons betrokkenheid. De aandacht voor het detail verhoogt de geloofwaardigheid. Een stoel is een stoel en representeert geen stoel. We bevinden ons dus NIET in een decor. We acteren niet, maar ZIJN deel van de installatie.

De installaties zijn geen steriele stillevenen maar introduceren tijd door een verloop van handelingen in zich op te nemen. Via taalkritiek ontwikkelt de kunstenaar vanuit een herkenbare situatie een beweging die tot in het absurde wordt doorgetrokken.

Diego Bruno’s oeuvre schenkt ons de mogelijkheid tot een ander perceptie van werkelijkheid.

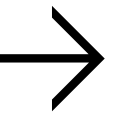
Ulrike Lindmayr

Roeland Huys

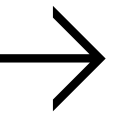

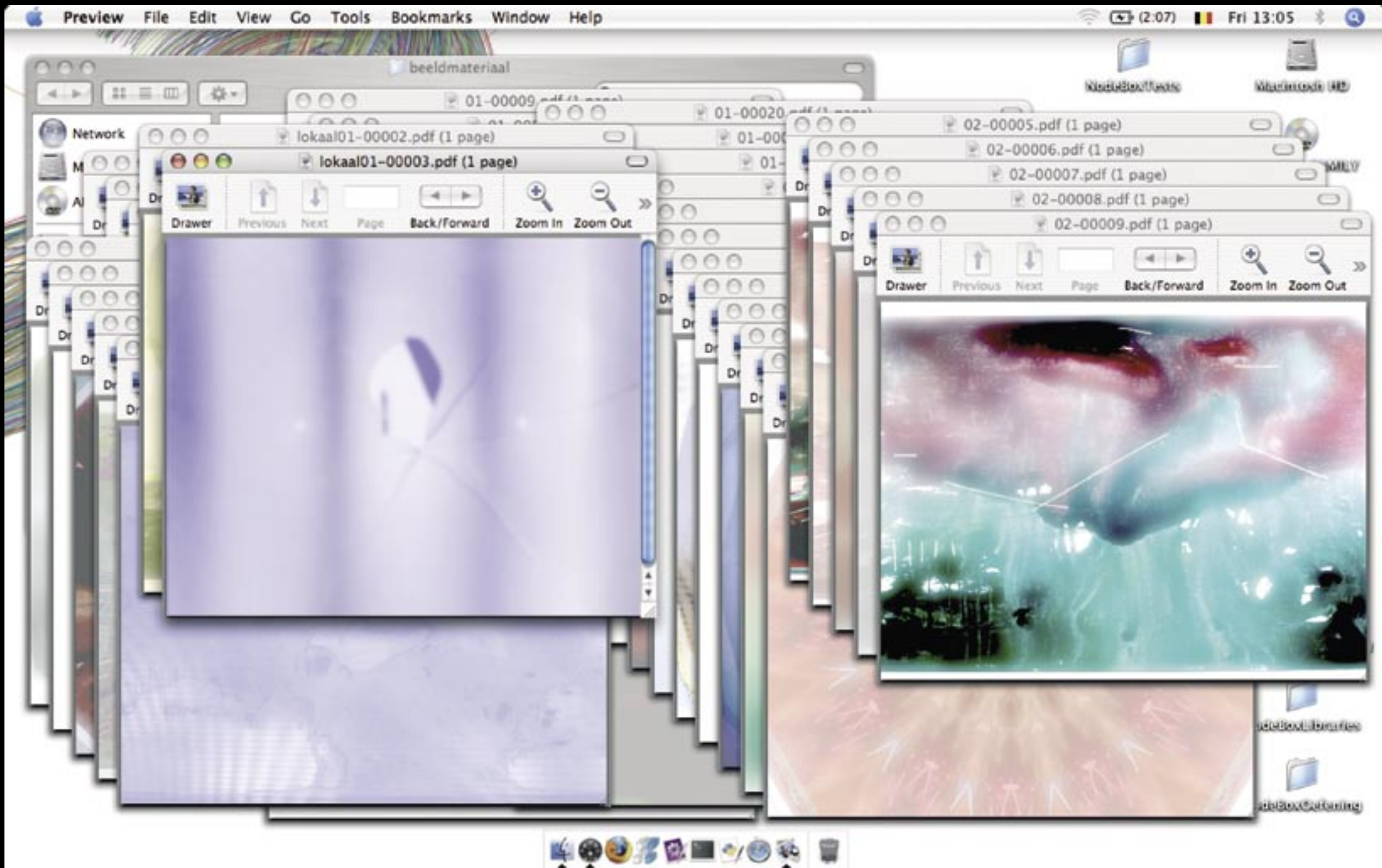

for i in range (3):

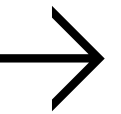

Karen Vermeren

Frédéric Albers

ATJEHFILM-avonden

Stijn Van Dorpe

Infiltraties in de werkelijkheid

In december 2007 nodigde Lokaal 01 kunstenaar Stijn Van Dorpe uit voor een residentie in Antwerpen. Deze residentieperiode, waarin kunstenaars kunnen focussen op onderzoek en productie, mondt steeds uit in een publieke presentatie. Enerzijds een tentoonstelling met werk vaak gemaakt tijdens het verblijf, anderzijds een publiek gesprek. Terwijl andere kunstenaars de beslotenheid van een residentieplaats vaak als een cocon zien waarin ze ongestoord aan een aantal geplande projecten kunnen werken, besloot Van Dorpe juist de stedelijke omgeving van Lokaal 01 op te zoeken. Wandelingen door de buurt of het traject van en naar het station, fungeerden als vertrekpunt van de kunstenaar om objecten en strategieën te ontwikkelen. In vaak efemere acties toetst Van Dorpe op subtiële wijze de sociale, stedelijke omgeving van Lokaal 01 af. Het atelier of werkplek van de kunstenaar wordt verlegd naar de buitenwereld, waarna een neerslag hiervan in de tentoonstelling midden december 2007 gepresenteerd werd. Beide domeinen, publieke ruimte en tentoonstellingsruimte, worden zo onrechtstreeks bevraagd en op elkaar betrokken. Bij aanvang van zijn verblijf in Antwerpen maakte Stijn Van Dorpe een aantal 'verkenningen' van de buurt. Al gauw ontstond de idee toenadering te zoeken tot een van de nabijgelegen scholen. Van Dorpe schreef een brief aan een aantal klassen waarin hij de vraag formuleerde om samen te werken rond een kunstproject dat zou gefilmd worden, en later deel zou uitmaken van de tentoonstelling in Lokaal 01. Een klas gaat op zijn voorstel in. Van Dorpe organiseert geen interactieve workshop of zo, maar trekt enkel met lege emmers en zijn camera naar de speelplaats. Met drie lege emmers als attributen laat hij de kinderen op de lege speelplaats in groepjes van twee of drie voor de camera poseren.

Om beurt nemen ze een pose aan, in en op de emmers, vaak grappig, soms stijf, onzeker, aarzelend of elkaar kopiërend. De composities van de kinderen in hun blauwe schooluniformen op de vaalgroene emmers komt grauw over op de grijze tegels van de speelplaats. Tegelijkertijd getuigt de ongewone situatie van een ontwapenende speelsheid. Hun poses herinneren aan het kinderspel 'een, twee, drie piano' waarbij deelnemers een bevroren pose proberen aan te houden. Anders dan de reguliere saaie klasfoto's brengt Van Dorpe een soort portretten van de leerlingen waarin ze in een zelfgekozen pose en gelaatsuitdrukking een stukje van henzelf kwijt kunnen. Van Dorpe enceneert enkel, reikt de lege emmers als attributen aan, en neemt dan afstand, registreert wat gebeurt. Doel van Van Dorpe is het creëren van een context door alledaagse objecten op ongewone wijze te presenteren, en vervolgens af te wachten hoe de 'werkelijkheid' reageert. Na afloop van het project op het schoolplein, volgt er een klasgesprek met de leerlingen over hun ervaringen. De registraties resulteren in twee vertoningsvormen. Enerzijds een diareeks waarin de poses van elk duo of trio leerlingen na elkaar geprojecteerd worden, als een soort tableaux vivants van composities op de emmers, als kleine revoltes van de kinderen in de omgeving die door regels gedomineerd wordt. Anderzijds een film waarin Van Dorpe de volledige actie toont, van de leerlingen die op de emmers toestappen, over het zoeken naar een unieke houding die ze even kunnen vasthouden in hun kortstondige pose. Niet enkel de registraties of vertoningsvorm is voor de kunstenaar het kunstwerk, ook de brief en het klasgesprek dat hij met de leerlingen voerde, maken er deel van uit. In de tentoonstelling in Lokaal 01 werden beide werken, de film en de diareeks, getoond, evenals de brief die Van Dorpe rondstuurde. Men kan stellen dat goede kunstwerken niet enkel interessant of mooi op zich zijn, maar ons tevens op een frisse of confronterende manier naar de werkelijkheid doen kijken. Kunstenaars brengen in de neutrale, besloten ruimte van een tentoonstelling een persoonlijke visie of voorstelling van de realiteit. Om deze band met de werkelijkheid te benadrukken, situeert Stijn Van Dorpe zijn werk rechtstreeks in de buitenruimte. Door zijn werk in interactie met de werkelijkheid te realiseren, bevraagt hij tegelijk de status van kunst als voorstelling van de wereld. De tweeledigheid is belangrijk voor zijn werk, enerzijds de situering in de werkelijkheid, anderzijds de terugkoppeling of presentatie van de registratie ervan in een tentoonstellingscontext. Deze

neerslag maakt dat er ruimte gemaakt wordt voor afstand en reflectie. Door de werkelijkheid op te laden met ongewone objecten of acties, gaat men deze op een andere manier aanschouwen. Naast de actie met kinderen op de speelplaats, situeerde Van Dorpe een aantal andere werken rechtstreeks in de publieke ruimte, voor het oog van onwetende voorbijgangers. De strategieën van Van Dorpe zijn als sculpturale voorstellen die hij aan de buitenwereld wil toetsen. Niet zozeer om passanten te confronteren of verrassen, maar om te zien hoe in combinatie met andere elementen de omgeving mogelijk verandert en bepaalde karakteristieken verschuiven of blootgelegd worden. Voor een actie op het Sint Jansplein in Antwerpen maakte Van Dorpe een compositie met gele lege emmers en de aanwezige terrasstoelen. De beeldenreeks waarin dit resulteert, is zowel ongewoon, absurd als poëtisch. Het zijn de eigen wandelingen en ervaringen van en in de publieke ruimte die Van Dorpe inspireren. De werkelijkheid is zijn werkveld. Op weg van Berchem station naar Lokaal 01, wandelt hij langs vier tunnels onder de spoorweg. De tunnels ziet Van Dorpe als lege vormen, een gegeven dat hij door een ingreep wil accentueren: "Nergens wordt op zo een duidelijke manier lucht gepresenteerd dan in een tunnel waar je dwars doorheen kijkt. De actie 'tunnel-emmers', is een sculptuur waarin ik lege vormen plaats in een lege vorm." In vier verschillende tunnels plaatst Van Dorpe een aantal emmers als verkeerskegels op een rij. Vervolgens stelt hij de camera op en registreert wat gebeurt. De weinige voorbijgangers schenken amper aandacht aan de emmers. Anders dan bij het schoolproject is interactie hier dan ook geen doel. Deze ingreep is eerder een vormstudie of sculpturaal onderzoek dat door registratie op film in de tijd uitgestrekt wordt. Met de reeks felgele emmers lijkt Van Dorpe tegelijkertijd ook kleur aan de asfaltomgeving toe te voegen. Voor de tentoonstelling in Lokaal 01 maakt Van Dorpe een strakke montage. De vier tunnels met rijen emmers worden na elkaar gemonteerd, waarbij enkel in het eerste fragment te zien is hoe de kunstenaar de emmers neerzet. Terwijl de actie 'tunnel-emmers' als een compositie van alledaagse elementen in de stedelijke realiteit kan gezien worden, brengt Van Dorpe ook andersoortige acties naar Antwerpen. Deze zijn voor de kunstenaar ingrepen die hij ziet als instrumenten om ons attent te maken op de schoonheid van onze alledaagse omgeving. De actie 'karretje-sporen' combineert een zekere troosteloosheid met een vorm van poëzie. Hiervoor bevestigde

Van Dorpe het afvalmateriaal dat hij tijdens zijn verblijf in Antwerpen produceerde op een klein karretje. Dit karretje trekt hij vervolgens voort langs de tramsporen in de Antwerpse buurt. Met deze actie geeft hij het 'onbruikbare' terug een leven in de werkelijkheid, het wordt gerecupereerd met als enige doel deze wandeling. De registratie van deze actie focust niet op reacties van mogelijke voorbijgangers, maar zoomt in op het karretje, tegen een voortdurend wisselende grauwe achtergrond. Het lijkt alsof de kunstenaar het waardeloze terug onder aandacht wil brengen. Ditmaal is het resultaat geen film, maar één enkele dia. Op die manier wil Van Dorpe meer nadruk leggen op de feitelijke gebeurtenis en de aanwezige elementen - van de tramsporen tot de lege verpakkingen - dan op het procesmatige karakter van dit event. Het is aan de kijker om deze actie op basis van de aanwezige informatie, dit ene beeld en een korte beschrijving, te reconstrueren. De kunstenaar sluit niet uit dat ander beeldmateriaal van deze actie kan opduiken in toekomstige presentaties.

Een variant op dit werk is 'vuilblik-sculptuur', waarvoor Van Dorpe een gelijkaardig karretje door de straten voorttrekt, ditmaal bestaande uit een banaal blauw vuilblik dat rechtopstaand op de kar vastgemaakt werd. Het blauw van dit huishoudvoorwerp brengt kleur op straat. Met de kar als een hond aan de leiband schuimt Van Dorpe de straten af, over zebra-paden, langs omheiningen, reclameborden, statige herenhuizen, de Dageraadplaats, etc. Het vuilblik wordt als een soort radar die onze aandacht voor de omgeving verscherpt. In het vallende zonlicht steekt het felle blauw prachtig af tegen de grijze lucht, als rijdt de kunstenaar met een schilderspalet door de stad. Anders dan bij 'karretje-sporen' mikt Van Dorpe hier duidelijk wel op een visuele ervaring. Het banale object in zijn puur materiële verschijning krijgt een poëtisch karakter.

Deze nieuwe reeks werken die Van Dorpe in Antwerpen maakte kan men ook linken aan 'verplaatsing', het verschuiven van elementen van de ene naar een andere context. Zo wordt een emmer of vuilblik van de huiselijke sfeer naar de publieke ruimte verplaatst, vuilnis wordt niet weggestopt maar als kleine sculptuur de straat rond gereden. Samen met ons kijkt Van Dorpe vervolgens hoe op deze verschuivingen gereageerd wordt, zowel door de omgeving zelf als door toeschouwers. Deze tegelijk simpele, banale en poëtische acties herinneren ergens aan het werk

van kunstenaar Francis Alÿs. Met confronterende en doelloze acties brengt Alÿs sociale realiteiten in beeld. Terwijl zijn acties variëren van provocatief tot efemeer en sterk sociaal ingebed zijn, zijn de acties van Van Dorpe verbonden met een stedelijke realiteit en het introduceren van sculpturale voorstellen die onze aandacht verscherpen. Van Dorpe's eenvoudige acties enten zich misschien meer op het alledaagse. Beide kunstenaars zijn geïnteresseerd in het creëren van processen en verhalen, eerder dan autonome objecten. Films, foto's of documenten zijn hier het resultaat van, naast verhalen van participanten of voorbijgangers. Zo kan ik me voorstellen dat de ervaring van de leerlingen op de speelplaats hen nog een tijd zal bijblijven, evenals voorbijgangers aan de rij emmers in de tunnel bijvoorbeeld, die dit mogelijk aan kennissen doorgeven als 'fait divers' van de dag. Dit infiltreren in andere realiteiten dan de tentoonstelling is een boeiend gegeven in zowel het werk van Alÿs als Van Dorpe. Van Dorpe kiest ervoor om de registraties van zijn acties erg strak te monteren en te presenteren. Foto's, films of diareeksen geven haast documentair een beeld van de actie, vaak vergezeld van enkele tekstregels die de actie duiden. Belangrijk is het feit dat hij de emmers, vuilblik of karretjes nadrukkelijk niet in de tentoonstellingsruimte presenteert. Waarschijnlijk zou dit ze onterecht een andere status, namelijk deze van kunstwerk, geven. In de tentoonstelling in Lokaal O1 koos Van Dorpe ervoor om deze relikwieën van zijn acties niet te tonen, maar om te gaan voor een strakke presentatie van films, diareeksen, foto's en korte teksten. Wat Van Dorpe bezighoudt is geen formeel onderzoek of het uitproberen van verschillende media. Aan de grondslag van zijn werk ligt een interesse in de eigenheid van het kunstwerk, hoe kunst tot stand komt en hoe kunstwerken een nieuwe blik op de realiteit kunnen werpen. Van Dorpe wil niet zozeer unieke objecten of kunstwerken toevoegen aan de werkelijkheid, maar als kunstenaar naar manieren zoeken om met de werkelijkheid om te gaan. Door zijn acties in de werkelijkheid te situeren, infiltreert hij als het ware in de realiteit en maakte dit zo onderwerp van zijn werk. De presentaties van Van Dorpe zijn een rechtstreekse neerslag van zijn acties en verscherpen onze aandacht voor het alledaagse. In die zin reflecteert Van Dorpe eveneens op de status, constructie en deconstructie van het kunstwerk.

Eva Wittocx

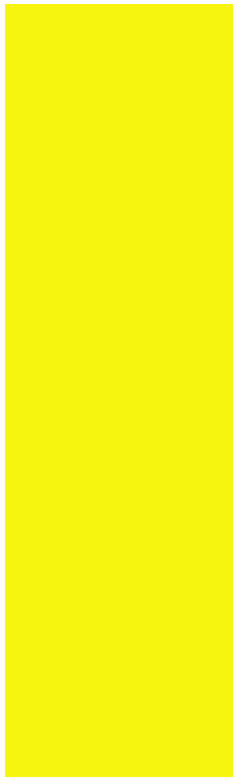
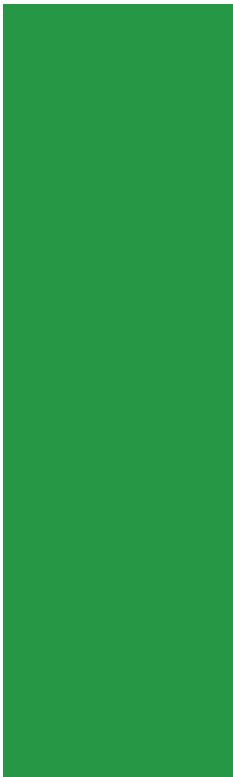

70

71

'Lokaal 01 2007' is een uitgave van VZW Lokaal 01_Antwerpen

Tekstbijdrage: Ulrike Lindmayr - Eva Wittocx

Fotografie: Fotografen: Elif Saglam (pag.11,12,13,14,15),
Madeleine Heymans (17,18,19), Lode Geens (20), Bart Meyvis
(pag.23,24, 29,32,33,34), Clarina Bezzola (pag.25,26),
Geert Goiris (pag.37,38), Roeland Huys (pag.42,43,44,45,46),
Karen Vermeeren (50,51), Frédéric Albers (pag.52),
Tomas Uytendaele (pag.68,69,70,71)

Beeldbijdragen: Ria Pacqué (pag. 30,31), Lokaal 01 (pag.28),
Diego Bruno (40), Karen Vermeren, Frédéric Albers, Wouter
Van der Hallen (pag.48,49), Michiel Alberts (pag.54,55), Elton,
Eerkens (pag.56,57), Ruben Bellinkx (pag.58,59), Stijn Van Dorpe
(pag.66,67)

Eindredactie: Lokaal 01

Vormgeving: M/vG ontwerpers, Berry van Gerwen, Breda

Druk: NPN drukkers, Breda

Niets uit deze publicatie mag openbaar gemaakt worden of
verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever, kunstenaars en auteurs.

Lokaal 01_Antwerpen Provinciestraat 287 2018 Antwerpen +32
(0)3 238 81 66
antwerpen@lokaal01.org
www.lokaal01.be

© Lokaal 01, 2008, oplage 500

